Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 26. januarja 2017*

„Pritožba — Konkurenca — Omejevalni sporazumi — Belgijski, nemški, francoski, italijanski, nizozemski in avstrijski trg kopalniške opreme — Usklajevanje prodajnih cen in izmenjava občutljivih poslovnih informacij — Uredba (ES) št. 1/2003 — Člen 23(2) — Zgornja meja 10 % prometa — Obveznost obrazložitve — Varstvo zaupanja v pravo“

V zadevi C-611/13 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 26. novembra 2013,

Hansa Metallwerke AG s sedežem v Stuttgartu (Nemčija),

Hansa Nederland BV s sedežem v Nijkerku (Nizozemska),

Hansa Italiana Srl s sedežem v Castelnuovo del Gardu (Italija),

Hansa Belgium s sedežem v Assu (Belgija),

Hansa Austria GmbH s sedežem v Salzburgu (Avstrija),

ki jih zastopajo S. Cappellari, H.-J. Hellmann in C. Malz, odvetniki,

pritožnice,

drugi stranki v postopku sta

Evropska komisija, ki jo zastopata L. Malferrari in R. Sauer, agenta, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

Svet Evropske unije,

intervenient na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, podpredsednik Sodišča v funkciji predsednika prvega senata, M. Berger, sodnica, E. Levits, S. Rodin (poročevalec) in F. Biltgen, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

* * Jezik postopka: nemščina.

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. septembra 2015,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Družbe Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium in Hansa Austria GmbH s pritožbo predlagajo razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 16. septembra 2013, Hansa Metallwerke in drugi/Komisija (T-375/10, neobjavljena, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2013:475), s katero je to zavrnilo njihovo tožbo za razglasitev delne ničnosti Sklepa Komisije C(2010) 4185 final z dne 23. junija 2010 v zvezi s postopkom uporabe člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/39092 – kopalniška oprema) (v nadaljevanju: sporni sklep), in podredno znižanje globe, ki je bila s tem sklepom naložena pritožnicam.

Pravni okvir

Uredba (ES) št. 1/2003

2 Uredba Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [81 ES] in [82 ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) v členu 23(2) in (3) določa:

„2. Komisija lahko podjetjem in podjetniškim združenjem z odločbo naloži globe, kadar naklepno ali iz malomarnosti:

(a) kršijo člen [81 ES] ali člen [82 ES] […]

[…]

Za vsako podjetje ali podjetniško združenje, udeleženo pri kršitvi, globa ne presega 10 % njegovega celotnega prometa v predhodnem poslovnem letu.

[…]

3. Pri določanju višine globe se upošteva teža, pa tudi trajanje kršitve.“

Smernice iz leta 2006

3 Smernice o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 23(2)(a) Uredbe št. 1/2003 (UL 2006, C 210, str. 2, v nadaljevanju: Smernice iz leta 2006) v točki 2 določajo, da mora v zvezi z določitvijo glob „Komisija […] upoštevati trajanje in težo kršitve“ in da „naložena globa ne sme presegati omejitev, določenih v drugem in tretjem pododstavku člena 23(2) Uredbe št. 1/2003“.

4 Točka 37 Smernic iz leta 2006 določa:

„V teh smernicah je predstavljena splošna metodologija za določanje glob, vendar lahko Komisija zaradi posebnosti posamezne zadeve ali potrebe po zagotavljanju odvračilnega učinka v posamezni zadevi utemeljeno odstopi od te metodologije ali omejitev, določenih v točki 21.“

Dejansko stanje in sporni sklep

5 Dejansko stanje spora je bilo navedeno v točkah od 1 do 34 izpodbijane sodbe in ga je mogoče povzeti tako.

6 Pritožnice so proizvajalke kopalniških armatur.

7 Družba Masco Corp. in njene hčerinske družbe, med njimi Hansgrohe AG, ki proizvaja kopalniške armature, in Hüppe GmbH, ki proizvaja zaslone za prhanje, so 15. julija 2004 obvestile Komisijo o obstoju omejevalnega sporazuma v sektorju kopalniške opreme in zaprosile za imuniteto pred globami na podlagi Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 155) (v nadaljevanju: Obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002), če pa jim ta ne bi bila odobrena, pa znižanje zneska glob, ki bi se jim lahko naložile.

8 Komisija je 9. in 10. novembra 2004 opravila nenapovedane preglede v prostorih več družb in nacionalnih poklicnih združenj, ki delujejo v sektorju kopalniške opreme. Komisija je, potem ko je med 15. novembrom 2005 in 16. majem 2006 na navedene družbe in združenja, tudi na pritožnice, naslovila zahteve po informacijah, 26. marca 2007 sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki jim ga je vročila.

9 Komisija je po zaslišanju, ki je potekalo od 12. do 14. novembra 2007, in po tem, ko je poslala dopis z dne 9. julija 2009 o ugotovljenih dejstvih in zahteve po dodatnih informacijah, ki so bile nato naslovljene na pritožnice, 23. junija 2010 sprejela sporni sklep, s katerim je ugotovila obstoj kršitve člena 101(1) PDEU in člena 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 52, str. 3) v sektorju kopalniške opreme. Ta kršitev, pri kateri naj bi bilo udeleženih 17 podjetij, naj bi potekala v različnih obdobjih med 16. oktobrom 1992 in 9. novembrom 2004 in naj bi zajemala vse protikonkurenčne sporazume in usklajena ravnanja na ozemlju Belgije, Nemčije, Francije, Italije, Nizozemske in Avstrije. Proizvodi, na katere se je nanašal omejevalni sporazum, so kopalniška oprema, ki je del ene od treh podskupin teh proizvodov, in sicer kopalniških armatur, zaslonov za prhanje in z njimi povezane dodatne opreme ter izdelke sanitarne keramike.

10 Komisija je v zvezi z udeležbo pritožnic pri ugotovljeni kršitvi navedla, prvič, da so bile te sicer v obdobju kršitve zlasti proizvajalke kopalniških armatur, da pa so glede na svojo udeležbo na tajnih sestankih različnih usklajevalnih teles, katerih članice so bile, vedele za različne vrste proizvodov, ki so bili predmet kršitve. Drugič, Komisija je v zvezi z geografskim obsegom omejevalnega sporazuma menila, da so pritožnice sodelovale na sestankih v petih od šestih držav članic, v katerih je bila ugotovljena kršitev do leta 2002, namreč v Belgiji, Nemčiji, Italiji, na Nizozemskem in v Avstriji. V zvezi s Francijo je Komisija priznala, da so pritožnice kljub obstoju kršitve od leta 2002 v navedenem letu prenehale sodelovati v zadevnem nacionalnem poklicnem združenju. Vendar pa je ob upoštevanju več informacij in dokazov menila, da bi lahko pritožnice razumno domnevale, da so imela protikonkurenčna ravnanja, ki so bila značilna za razkrito kršitev, učinke na francoskem ozemlju. Komisija je zato sklepala, da pritožnice niso mogle prezreti splošnega obsega in temeljnih značilnosti zadevne kršitve.

11 Komisija je zato v členu 2, prvi odstavek, točka 5, spornega sklepa pritožnicam naložila globo v skupnem znesku 14.758.220 EUR.

12 Komisija se je pri izračunu teh glob oprla na Smernice iz leta 2006.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

13 Pritožnice so 8. septembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile tožbo, s katero so Splošnemu sodišču predlagale, naj razglasi sporni sklep za ničen, pri čemer so navajale šest tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na napačno uporabo prava in napačno presojo v zvezi z najvišjim zneskom globe, naložene v skladu s členom 23(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 1/2003, drugi na kršitev načela varstva zaupanja v pravo, tretji na kršitev člena 23(2) te uredbe v povezavi z Obvestilom o prizanesljivosti iz leta 2002, ki izhaja iz napake pri izračunu zneska globe, četrti na kršitev načela prepovedi retroaktivnosti, peti na kršitev načela zakonitosti kazni, ki izhaja iz člena 23(2) navedene uredbe, ter šesti na kršitev načel zakonitosti upravnega delovanja in pravne varnosti.

14 Pritožnice so podredno predlagale znižanje naložene globe.

15 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbo v celoti zavrnilo.

Predlogi strank

16 Pritožnice Sodišču predlagajo, naj:

— izpodbijano sodbo razveljavi;

— sporni sklep razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša na pritožnice;

— podredno, zniža globo;

— Komisiji naloži plačilo stroškov in,

— še bolj podredno, razveljavi izpodbijano sodbo in zadevo vrne Splošnemu sodišču v razsojanje.

17 Komisija Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrne;

— podredno, v primeru delne razveljavitve sodbe tožbo zavrne in

— pritožnicam naloži plačilo stroškov.

Pritožba

18 Pritožnice v utemeljitev pritožbe navajajo tri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog se nanaša na to, da naj bi Splošno sodišče kršilo načelo individualizacije kazni in sankcij. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve. Tretji pritožbeni razlog se nanaša na kršitev načela varstva zaupanja v pravo.

Prvi pritožbeni razlog: kršitev načela individualizacije kazni

Trditve strank

19 Pritožnice s prvim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da je Splošno sodišče zlasti v točki 87 izpodbijane sodbe kršilo načelo individualizacije kazni.

20 Komisija naj bi namreč v spornem sklepu napačno uporabila pravo pri izvajanju pristojnosti, ki ji je s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003 dodeljena za odmero glob, ko je pri odmeri globe, ki je bila naložena pritožnicam, uporabila Smernice iz leta 2006.

21 Splošna metoda za izračun, določena s temi smernicami, pa bi v položaju, kot je ta v obravnavanem primeru, privedla do tega, da bi se zgornja meja 10 %, določena s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003, navadno presegla, zlasti pri nerazvejanih „enoproizvodnih“ podjetjih. Uporaba te metode bi torej povzročila, da se merili trajanja in teže kršitve, ki so jo storila ta podjetja, na kateri napotuje člen 23(3) Uredbe št. 1/2003, ne bi ustrezno upoštevali. Tako naj bi bilo z uporabo navedenih smernic načelo individualizacije kazni še bolj kršeno kot z uporabo Smernic o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 17 in členom 65(5) [ESPJ] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 171; v nadaljevanju: Smernice iz leta 1998).

22 Pritožnice zatrjujejo, da ima Splošno sodišče v skladu s členom 31 Uredbe št. 1/2003 neomejeno sodno pristojnost, ki mu med drugim omogoča, da presojo Komisije nadomesti s svojo presojo in s tem odpravi, zniža ali zviša globo, ki jo je naložila Komisija. Poleg tega naj bi iz sodbe z dne 16. junija 2011, Putters International/Komisija (T-211/08, EU:T:2011:289), in iz sklepa Komisije z dne 28. marca 2012 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU (1) in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/39.452 – Okovje za okna in balkonska vrata) (v nadaljevanju: Sklep z dne 28. marca 2012) izhajalo, da naj bi Splošno sodišče moralo, kadar je Komisija pri izvajanju svoje pristojnosti odmere zneska globe storila napako, v okviru svoje neomejene sodne pristojnosti opraviti avtonomno presojo globe ob upoštevanju posebnih okoliščin konkretnega primera.

23 Splošno sodišče pa naj v točki 87 izpodbijane sodbe ne bi izvedlo take presoje in naj bi zgolj napačno napotilo na sodno prakso v zvezi s skladnostjo Smernic iz leta 1998 z načelom individualizacije kazni, pri čemer je menilo, da ta velja identično tudi v zvezi z uporabo Smernic iz leta 2006.

24 Komisija meni, da je ta pritožbeni razlog nedopusten in v vsakem primeru neutemeljen.

Presoja Sodišča

25 Pritožnice s prvim pritožbenim razlogom v bistvu Splošnemu sodišču očitajo, da je v točki 87 izpodbijane sodbe kršilo pravo Unije, zlasti načelo individualizacije kazni, s tem da ni opravilo avtonomne presoje globe in je štelo, da se zgornja meja 10 % prometa, določena v členu 23(2) Uredbe št. 1/2003, in sodna praksa Sodišča v zvezi s to zgornjo mejo, ki je bila izoblikovana v Smernicah iz leta 1998, uporabljata pri odmeri glob, naloženih v skladu s Smernicami iz leta 2006. Splošno sodišče naj tako ne bi upoštevalo, da je posledica uporabe zadnjenavedenih smernic na eni strani ta, da se teža in trajanje kršitev ne bi zadostno upoštevala pri izračunu globe, in na drugi ta, da bi se zgornja meja 10 % navadno presegla pri nerazvejanih „enoproizvodnih“ podjetjih.

26 Ugotoviti je treba, da Splošno sodišče s tem ni napačno uporabilo prava.

27 Kot je Splošno sodišče namreč pravilno poudarilo v točki 87 izpodbijane sodbe, iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da je to, da se nekateri dejavniki, kot sta teža in trajanje kršitve, zaradi uporabe zgornje meje 10 % prometa iz člena 23(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 1/2003 dejansko ne odražajo v znesku globe, zgolj navadna posledica uporabe te zgornje meje za končni znesek (glej zlasti sodbi

z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 279, in z dne 12. julija 2012, Cetarsa/Komisija, C-181/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:455, točka 81).

28 Z navedeno zgornjo mejo se namreč želi izogniti nalaganju glob, za katere je mogoče predvideti, da jih podjetja glede na svojo velikost, kot je določena, čeprav približno in nepopolno, z njihovim skupnim prometom, ne bodo mogla plačati (sodbi z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 280, in z dne 12. julija 2012, Cetarsa/Komisija, C-181/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:455, točka 82).

29 Gre torej za omejitev, ki se enotno uporablja za vsa podjetja in je predpisana glede na velikost vsakega od njih zaradi preprečitve čezmernih in nesorazmernih glob. Ta zgornja meja ima tako namen, ki je drugačen in neodvisen od namena meril teže in trajanja kršitve (sodbi z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točki 281 in 282, ter z dne 12. julija 2012, Cetarsa/Komisija, C-181/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:455, točka 83).

30 Iz tega izhaja, da je treba tako trditve glede nezadostnega upoštevanja teže in trajanja kršitev zaradi uporabe zgornje meje, določene s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003, kot tudi trditve, da naj bi se navedena omejitev zaradi Smernic iz leta 2006 in nasprotno od izida, do katerega bi prišlo v skladu s Smernicami iz leta 1998, navadno presegla pri nerazvejanih „enoproizvodnih“ podjetjih, zavrniti kot neutemeljene.

31 Tudi ob predpostavki, da pri izračunu glob, ki jih je treba naložiti podjetjem, ki ponujajo malo proizvodov, vmesni zneski pogosteje presegajo zgornjo mejo, določeno v členu 23(2) Uredbe št. 1/2003, kadar Komisija uporabi Smernice iz leta 2006, kot pa se to zgodi v skladu s Smernicami iz leta 1998, taka okoliščina ne more omajati zakonitosti uporabe te omejitve, na katero se je Sodišče sklicevalo tako v zvezi z globami, naloženimi v skladu s prvimi smernicami, kot tudi globami, naloženimi v skladu z drugimi smernicami.

32 Splošnemu sodišču zato ni mogoče očitati, da je v točki 87 izpodbijane sodbe potrdilo presojo Komisije glede zneska globe, ki jo je naložila pritožnicam in ki je temeljila na Smernicah iz leta 2006, ne da bi opravilo avtonomno presojo te globe.

33 Iz navedenega sledi, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog: obveznost obrazložitve

Trditve strank

34 Pritožnice z drugim pritožbenim razlogom zatrjujejo, da so ugotovitve Splošnega sodišča glede načela individualizacije kazni pomanjkljivo obrazložene. Čeprav je Splošno sodišče v točki 80 in naslednjih, zlasti v točki 87 izpodbijane sodbe, preučilo nekatere trditve pritožnic v zvezi s tem vprašanjem, naj ne bi navedlo trditev, ki se nanašajo na sodbo z dne 16. junija 2011, Putters International/Komisija (T-211/08, EU:T:2011:289), in zlasti preudarkov iz točke 75 navedene sodbe, kljub pomembnosti, ki so jo tem trditvam pripisovale pritožnice. Poleg tega naj se izpodbijana sodba ne bi sklicevala na upoštevne razloge iz Sklepa z dne 28. marca 2012, tako da naj se Splošno sodišče o tem ne bi izreklo.

35 Komisija odgovarja, da je Splošno sodišče moralo obrazložiti le bistvene razloge za svojo odločitev, ni se mu pa bilo treba sklicevati na *obiter dictum* iz neke sodbe ali poznejšega sklepa Komisije.

Presoja Sodišča

36 Opozoriti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča z obveznostjo obrazložitve Splošnemu sodišču ne nalaga, naj zagotovi obrazlažitev, ki bi izčrpno in posamično sledila ugotovitvam, ki jih navajajo stranke v sporu; obrazložitev je torej lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, zakaj Splošno sodišče ni sprejelo njihovih trditev, Sodišču pa omogoča, da ima na voljo dovolj elementov za izvajanje nadzora (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 7. januarja 2004, Aalborg Portland in drugi/Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, EU:C:2004:6, točka 372, in z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija, C-120/06 P in C-121/06 P, EU:C:2008:476, točka 96).

37 Natančneje, obveznosti Splošnega sodišča, da obrazloži svoje sodbe, načeloma ni mogoče razširiti do te meje, da se mu naloži, da mora obrazložiti rešitev, ki jo je sprejelo v neki zadevi, glede na sklep, ki ga je izdala Komisija v drugi zadevi (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Team Relocations in drugi/Komisija, C-444/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:464, točka 66, in sklep z dne 4. septembra 2014, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/UUNT, C-509/13 P, neobjavljen, EU:C:2014:2173, točka 51).

38 Ker je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi jasno navedlo razloge, iz katerih je zavrnilo trditve pritožnic v zvezi s kršitvami načela individualizacije kazni, je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev načela varstva zaupanja v pravo

39 Pritožnice se s tretjim pritožbenim razlogom sklicujejo na kršitev načela varstva zaupanja v pravo.

40 Pritožnice v zvezi s tem zlasti zatrjujejo, da kot je razvidno iz točke 104 izpodbijane sodbe, ni sporno, da je Komisija s tem, ko je drugim podjetjem sporočila poslovne skrivnosti v zvezi z njimi, večkrat kršila postopkovna pravila. Splošno sodišče pa naj bi v točkah od 102 do 119 navedene sodbe zelo formalno preučilo, ali je Komisija spoštovala načelo varstva zaupanja v pravo, pri čemer ni upoštevalo bistvene lastnosti zaupanja pritožnic v službe Komisije pri izvajanju Obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.

41 Podjetjem, ki sodelujejo, bi moralo biti omogočeno, da se zanesejo na zagotovila Komisije, kadar ta usklajena zagotovila dajo agenti, ki so odgovorni za skupino, ki je zadolžena za zadevo. Ugotovitev Splošnega sodišča v točki 115 izpodbijane sodbe, da s takimi zagotovili ne nastane tako zaupanje v pravo, ker jih niso dale pristojne službe, je po mnenju pritožnic v nasprotju s ciljem splošnega interesa, da se preganjajo kršitve, in krši načelo varstva zaupanja v pravo.

42 Po mnenju Komisije je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Presoja Sodišča

43 Poudariti je treba, da je Splošno sodišče v točkah od 110 do 116 izpodbijane sodbe preučilo, ali je Komisija s tem, da pritožnicam ni odobrila znižanja zneska globe, ki jim je bila naložena, kršila načelo varstva zaupanja v pravo.

44 Splošno sodišče je v zvezi s tem v točki 111 izpodbijane sodbe pravilno poudarilo, da iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da se za pravico do uveljavljanja varstva zaupanja v pravo zahteva, da so izpolnjeni trije kumulativni pogoji, med katerimi je pogoj, da mora natančna, brezpogojna in skladna zagotovila dati upravni organ Evropske unije (glej v tem smislu sodbi z dne 18. julija 2007,

AER/Karatzoglou, C-213/06 P, EU:C:2007:453, točka 33, in z dne 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, točka 81). Splošno sodišče je nato v točkah od 113 do 116 izpodbijane sodbe ugotovilo, da v obravnavanem primeru ti trije pogoji niso izpolnjeni.

45 V delu, v katerem se trditve pritožnic nanašajo zlasti na točko 115 izpodbijane sodbe v zvezi z neobstojem pristojnosti zadevnih agentov ali služb Komisije, da dajo taka zagotovila, pa zadostuje ugotoviti, da je navedena točka vsekakor nepotrebna in da s temi trditvami torej ni mogoče doseči razveljavitve izpodbijane sodbe.

46 Tretji pritožbeni razlog je treba zato zavrniti kot brezpredmeten.

47 Ker noben od pritožbenih razlogov, ki jih navajajo pritožnice, ni bil sprejet, je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

48 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, Sodišče odloči o stroških.

49 Na podlagi člena 138(1) tega poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) istega poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker pritožnice s pritožbenimi predlogi niso uspele in je Komisija predlagala, naj se jim naloži plačilo stroškov, se jim naloži plačilo stroškov, ki se nanašajo na to pritožbo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. **Pritožba se zavrne.**

2. **Družbam Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium in Hansa Austria GmbH se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi